

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a woman in a light blue, off-the-shoulder, long-sleeved dress with a dark sash at the waist, dancing with a man in a dark suit and white cravat. They are in a dimly lit room with a yellow light source in the background.

Sjalooline romaan

MARGARET MOORE

Mägede kelm,
Londoni preili

Ühiskonna ja kõlvatuse kokkupõrge...

Margaret Moore
HIGHLAND ROGUE, LONDON MISS
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2010 by Margaret Wilkins

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E10230611
ISBN 978-9949-25-118-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatükk

London

Veebruar 1817

Esme McCallan sammus Staple Inni advokaadibüroos rahutult edasi-tagasi. Suletud ukse tagant kostis teiste advokaatide vastuvõtule tulnud inimeste summutatud hääli ja samme. Osa kliente astus reipalt nagu Esme, teised kõndisid aeglaselt, jalgu järele vedades ning alistunult.

Ühedki sammud ei kuulunud tema vennale.

Jamie teadis suurepäraselt, et Esme vihkab ootamist, ent kell oli pool neli märjal ja kõledal pärastlõunal ja Jamiet polnud ikka veel, ehkki ta oli ise kellaaja määranud. Ainult üks asi võinuks Esmet veelgi rohkem ärritada ja...

See juhtuski.

Quintus MacLachlann astus kabinetti, vaevumata isegi koputama. Esme ei olnud tema lähenemist kuulnud, sest mees liikus vaikselt nagu kass.

Pruunis villases kuues, tumesinises vestis, avatud kaelusega valges triiksärgis ja beežides kottpükstes MacLachlann nägi välja nagu talupoeg, kes teenib elatist rusikavõitlustel. Üksnes hääl ja mõisahärralik ennasttäis hoiak viitasid sellele, et ta on midagi muud – täpsemalt ühe šoti

aadliku põlualune ja liiderlik poeg, kes oli laristanud maha kõik hüved, mida perekonna varandus ja ühiskondlik positsioon võimaldasid.

“Kus on Jamie?” küsis mees üleolevalt familiaarsel toonil, mis Esmele eriti närvidele käis.

“Ma ei tea,” vastas neiu venna klientidele mõeldud väikese vastupidava, ovaalse seljatoega tooli äärelt. Ta silus tumepruuni mantlisse tekkinud kortsu ja kohendas lihtsat tanu, et see kenasti lahku kammitud sirgetel pruunidel juustel otse püsiks.

“See ei ole tema moodi,” nentis MacLachlann tarbetult ja naaldus raamaturiilulitele, kus Jamie hoidis õiguslaseid raamatuid. “Kas ta pidi kellegagi kokku saama?”

“Ma ei tea,” kordas Esme ja nahutas end mõttes teadmatusel pärast. “Ma ei ole venna kohtumistega kursis.”

MacLachlanni lopsakatele huultele ilmus jultunud naeratus ja tema erksinised silmad löid heameelest särama. “Kas tõesti ei ole kanaema oma tibukese kõigi sammudega kursis?”

“Ma ei ole Jamie ema ja kuna ta on terava mõistusega täiskasvanud mees, kes pole oma haridust raisku lasknud, siis ei pea ma tal iga hetk silma peal hoidma.”

Esme sõnadel ei olnud sellele ülburile vähimatki mõju ja too irvitas edasi nagu groteskse näokujutisega vihmadeveesüliti. “Ah soo? Igal juhul ei viibi ta praegu ühegi nais-terahva juures, kui just klient pole naissoost. Päevaajal ta säärase asjadega ei tegele.”

Esme pigistas huuled kokku.

“Ah et kanaemal on veel midagi kahe silma vahele jäänud?” kõkutas MacLachlann toonil, mis tekitas Esmes tunde, nagu oleks ta sisenenud asutusse, kus tegeldakse

kõikvõimalike kõlvatustega – paika, kus MacLachlann veetis tõenäoliselt enamiku õhtuid, kui mitte kõik õhtud.

“Venna eraelu ei puutu minusse,” teatas Esme, lõi selja veelgi rohkem sirgu ja kostitas meest salvava pilguga. “Kui topiksin oma nina tema asjadesse, siis teaksin sedagi, miks ta teiesuguse kelmi palkas.”

MacLachlanni sinisilmades lahvas erisugune leek. “Kas see peaks mind solvama, ploomirullike?” küsis ta rõhutatud aktsendiga, lisades lause lõppu meela hüüdnieme, mida Esme jälestas. “Kui jah, siis panite kõvasti mööda. Mind on solvatud sõnadega, mille peale teie paksu tallaga saapadki varvastest rõngasse tõmbuksid.”

Esme peitis jalad tooli alla, pööras pea aknaruutude poole, mille kaudu avanes vaade sombusesse sisehoovi, ega mõelnudki vastata.

Ta peab Jamiele MacLachlanni häbematusse kohta märkuse tegema. Kui too ei suhtu temasse täieliku lugupidamisega, siis leidub Londonis kindlasti teisigi mehi, kes on võimelised informatsiooni hankima. Vend polnud kohustatud palkama MacLachlanni tööle üksnes sellepärast, et nad olid ühes koolis õppinud.

Mees muigas rahulolevalt, läks kirjutuslaua juurde, sirutas välja pika kinnastamata sõrme ja koputas dokumentidele, mille Esme oli lauale poetanud. “Huvitav, mida teie venna kliendid mõtleksid, kui teaksid, et tema õde on talle äripartneri eest? Et nende lepingud, testamendid, pärandid ja arved on koostanud naine, kes tegi venna eest suurema osa uurimistööst?”

Esme kargas jalule. “Aitan tal üksnes mustandeid kirjutada ja juriidilisi pretsedente leida. Lõppdokumendid on alati Jamie koostatud ja ta kontrollib kogu mu töö

üle. Kui sõandate kellelegi vastupidist väita, siis kaebame teid laimu eest kohtusse. Sama juhtub siis, kui sellest kirjutate või mõnele ajakirjanikule ette kannate. Hoolimata sellest, et teil ei ole raha meile kompensatsiooni maksta.”

“Rahunege, preili McCallan, ja laske oma õiglusjanulisel ajul puhata,” rehmast MacLachlann äärmise üleolekuga. “Ma ei räägi kellelegi, et aitate oma venda töösusjus.” Põgusaks viivuks oli irve tema näolt pühitud. “Võlgnen talle liiga palju.”

Mille eest? oleks Esme tahtnud küsida. Jamie ei olnud rääkinud, kuidas ta oli Londonis MacLachlanniga tuttavaks saanud. Vend oli silmanähtavas joobes mehe lihtsalt enda koju toonud, lubanud tal vabas toas ööbida ning seejärel talle uurimispartnerina tööd pakkunud. Loomulikult oli see Esmes küsimusi tekitanud, kuid Jamie oli keeldunud vastamast ja tunnistanud vaid nii palju, et MacLachlannil on keerulised ajad ja ta on oma perest võõrdunud. Alles hiljem oli Esme kahe mehe jutukatke põhjal aru saanud, et MacLachlann on võllaroog, kes oli oma peret häbistanud.

Samuti pani Esme tähele, et MacLachlann võis soovi korral väga sarmikalt mõjuda, iseäranis naistele, kes käitusid tema juuresolekul nii, nagu oleks nende aju pudruks moondunud.

Esmega seda muidugi ei juhtunud. Ta oli liiga ettevaatlik ja umbusklik, et pealiskaudse sarmi võrku langeda, kui MacLachlann peaks selle kunagi tema peal käiku laskma.

Ta heitis pilgu kullatud kellale kaminasimsil ja märkas, et see näitab aega peaaegu neli pärastlõunal.

“Kärsitu, jah?” uuris kelm.

“Teil ei ole peale logelemise ehk tõesti midagi teha,” kostis Esme ja liikus ukse poole, “kuid *minul* on. Head päeva!”

“Mis asja? Te ei jäta mind ometi ihuüksi?” ilmutas MacLachlann võltsi pahameelt.

“Jätan küll, suurima heameelega,” nähvas Esme ust avades ja pidi äärepealt Jamiega kokku põrkama.

“Ahaa, siin te oletegi ja verd ei voolagi veel ojadena,” märkis hilinevad vend naeratades ja tema tavapärasest tugevam aktsent andis mõista, et ta ei ole nii heas tujus, kui laseb välja paista.

“Sain sinu tellitud dokumendid valmis,” ütles Esme, keda huvitas, mis vennaga oli juhtunud, kuid ta ei tahtnud MacLachlanni juuresolekul seda küsida. Loodetavasti selgub kõik hiljem, kui ta on vennaga nelja silma alla jäänud. “Avastasin huvitava pretsedendi ühest 1602. aasta juhtumist. See puudutas lammast, kelle omanikuõigused vaidlustati seoses kõrvamärgistuse puudumisega.”

Jamie riputas torukübara ukse kõrvale nagisse. “Tegeleen proua Alleni juhtumiga homme,” lausus ta, tõmbas käega läbi lühikeseks põetud pruunide käharate juuste ning kõndis ümber vana kriimustatud kirjutuslaua, mille nad olid kasutatud mööbli poest soetanud. “Täna sind dokumentide eest, kuid mul on veel üks küsimus, milles tahaksin teie mõlema abi kasutada.”

Põgus pilk kelmi poole andis mõista, et too ei ole Esme kohalviibimisest sugugi rohkem vaimustatud kui neiu tema omast.

“Istu, Esme, kohe selgitan. Quinn, sina samuti, palun,” lisas Jamie ja nookas tooli suunas.

Esme takseeris venda uudishimu ja hirmuga, kuid tegi, mis kästud. Ta istus uuesti tooliäärele. Quinn istus teisele väikesele toolile ja kallutas seda tahapoole, nii et kogu keharaskus oli tooli tagajalgadel.

“Te lõhute tooli ära, kui sellega niiviisi kiigute,” sõnas Esme etteheitvalt.

“Kas olete valmis kihla vedama?” vastas MacLachlann pilkava muigega, mida neiu vihkas.

Esme ei vaevunud vastama.

“Kutsusin teid siia selleks,” alustas Jamie, kui kumbki külaline ei olnud rohkem midagi öelnud, “et paluda abi asjas, mis eeldab nii õiguslaseid teadmisi, diskreetsust kui ka mõningast riuklikkust.”

“Riuklikkust?” kordas Esme ettevaatlikult.

“Te ei arva ometi kergeusklikult, et õigusteaduses pääseb loomingulise spionaazita?” nipsas MacLachlann. “Iseäranis juhul, kui tuleb välja kaevata fakte, mida keegi soovib vaka all hoida.”

“Saan aru, et mõningaid fakte tuleb välja nuhkida, kuid riukad kõlavad ebaseaduslikult,” protestis Esme.

MacLachlann pööritas silmi ja tahtis veel midagi öelda, kuid Jamie jõudis temast ette. “Minagi eelistaksin muid meetodeid, kuid paraku näib, et antud juhul on riugaste kasutamine vajaliku informatsiooni kättesaamiseks ainuke lahendus,” nentis ta. “Nii läheb kõige kiiremini ja mida rutem asi saab aetud, seda parem.”

Esme tõrjus süümepiinad ja vastumeelsuse MacLachlanni suhtes tagumisse ajusoppi ning keskendus vennale.

“Täna hommikul sain kirja Edinburghist. Catriona McNare vajab minu abi.”

Esme jäi venda ammuli sui jõllitama. “Leedi Catriona McNare palus *sinult* abi? Pärast seda, kuidas ta sinuga käitus?”

Jamie krimpsutas nägu, enne kui suvatses vastata. Esme pidas oma nõrdimust õigustatuks, ent kahetses ikkagi, et ei olnud end vaos hoidnud.

“Ta vajab usaldusväärse isiku abi ja advokaadi konfidentsiaalseid nõuandeid,” selgitas Jamie. “Kelle poole ta pidanuks pöörduma, kui mitte minu?”

Ükskõik kelle poole peale sinu, mõtles Esme ja meenutas õhtut, mil Catriona McNare oli Jamiega kihluse katkestanud.

Kui vaene Jamie oli uudise peale näost kaameks läinud ja tema silmis oli peegeldunud vaikne kurbus, siis oli Catriona terve öö tema magamistoa ukse taga passinud, kartes, et endine kihlatu võib end vigastada.

“Edinburghis on ohtralt advokaate, kelle poole ta võinuks pöörduda,” raius Esme.

Venna mahedatesse kohvipruunidesse silmadesse ilmus kaljukindel pilk. “Catriona palus *minu* abi ja ma kavatsen teda aidata.”

“Millega?” sekkus MacLachlann, tuletades sellega oma kohalviibimist meelde.

Tema pilkav muie oli asendunud uudishimuliku ilmega ning see muutis teda märkimisväärselt. Tõsi, mitte just paremaks, kuid MacLachlann oli igal juhul nägus mees. Pigem andis muutunud näoilme aimu sellest, et temas võib ka pisut siirust olla.

Umbes teelusikatäie jagu.

“Tuleb välja, et tema isa on sattunud rahalistesse raskustesse,” selgitas Jamie. “Paraku ei suvatse krahv oma tütrele

rääkida, mis tema rahast sai või missugustele dokumentidele ta on alla kirjutanud. Catriona kardab, et kiire vahelesegamiseta võib olukord halveneda.

Sõidaksin ise Edinburghi, aga kui hakkab seal järelepärimisi tegema, siis äratan inimestes kahtlust. Aga sind, Esme, ei tunne keegi. Me ei jõudnud sind kellelegi tutvustada, enne kui...,” Jamie kõhkles viivu, “enne kui Londonisse kolisime.”

Alustama uut elu, eemal Duncombe'i perenaisest leedi Catriona McNare'ist.

“Juriidiliste dokumentide hindamises ei usalda ma kedagi rohkem kui sind, Esme,” jätkas Jamie. “Saaksid kindlasti aru, kas krahvi allkirjastatud dokumentidel on midagi viga.”

“Ja mina pean dokumentidele käpa peale panema?” oletas MacLachlann.

“Ma ei taha, et sa need varastaksid,” kinnitas Jamie õe suureks kergenduseks. “Toimeta Esme krahvi majja, et ta võiks dokumentidele pilgu peale visata.”

Kergendustunne oli nagu peoga pühitud.

“Mida sa majja toimetamise all silmas pead?” uuris Esme. “Sissemurdmine on seadusevastane ja karistatav...”

“Ma ei räägi sissemurdmisest,” torkas Jamie vahele. “Tahan lihtsalt, et Quinn aitaks sul dokumentidele ligi pääseda ja sina võiksid neid lugeda.”

“Ja see eeldab vassimist,” pomises MacLachlann.

“*Mismoodi* vassimist?” ei jätnud Esme järele.

“Me vajame ettekäänet sinu toimetamiseks krahvi majja, ilma et sa kahtlust ärataksid. Kui mina ei ole sinna oodatud – ja see on kindel –, siis võib mu õe kohta sama öelda,” arutles Jamie. “Quinn, sa mainisid, et su vanem

vend, Dubhageni krahv on juba kümme aastat Lääne-Indias elanud, kuid tal on tänini Edinburghis oma maja. Mulle turgatas pähe, et kui ta peaks Edinburghi naasma, siis kutsutaks teda kindlasti Catriona ja tema isa korraldatud üritustele, pidudele ja õhtusöökidele. Olen kuulnud, et kõik Dubhageni krahvi pojad olid äravahetamise ni sarnase välimusega, ja mõtlesin, et...”

MacLachlann lõi selja sirgu, otsekui oleks Jamie talle kõrvakiilu andnud. “Sa tahad, et esitleksin end Augustusena?”

“Põhimõtteliselt küll,” möönis Jamie, “ja kuna su vend on abielus, siis vajad sinagi abikaasat.”

Venna ettepanek pani Esme kohkuma nagu perutava hobuse.

“Ei!” karjatas ta ja kargas püsti. Iga tema keharakk oli säärase jabura plaani ja MacLachlanni abikaasa rolli mängimise vastu. “See on naeruväärne! Ja ebaseaduslik! Kindlasti leiad mingi muu lahenduse. *Seadusliku* viisi, kuidas...”

“Võib-olla, kui teaksime täpselt, milles asi ja kes on selle taga, eeldusel et teoksil on midagi seadusevastast,” lausus Jamie ülikannatlikult. “Pole välistatud, et Catriona eksis ja tema isa kaotused on lihtsalt halbade ärialaste otsuste tagajärg. Kui isa on langetanud otsuseid seaduslikel alustel, siis ei ole midagi parata. Igal juhul peab Catriona teada saama, milles asi – ja mina kavatsen teda aidata. Või õigemini loodan, et teie teete seda.”

“Aga miks me peame kedagi teist kehistama?” protestis Esme. “MacLachlann on ju aadlik, eks? Kas teda niisama ei kutsuta külla? Kas me ei võiks öelda, et olen talle külla sõitnud peretuttav? Miks me peame kedagi teist mängima?”